

Празник Светих мученика пребиловачких и доњохерцеговачких

На празник Светих мученика пребиловачких и доњохерцеговачких, 6. августа 2021. године, у храму Христовог Васкрсења у Пребиловцима светом архијерејском Литургијом је предстојао Епископ диселдорфски и немачки г. Григорије уз саслужење Епископа захумско-херцеговачког г. Димитрија.

После читања јеванђељског одељка празничном беседом се обратио епископ Григорије. Након заамвоне молитве славске дарове је благословио Епископ бихаћко-петровачки г. Сергије, а пригодном беседом су се обратили епископ Димитрије и јереј чапљински Марко Гојачић.

Након отпуста приређена је трпеза љубави у Пребиловачком дому, а домаћин славе је била породица Екмечић.

Беседа епископа Григорија на празник Светих мученика пребиловачких и доњохерцеговачких у Пребиловцима

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Драга браћо и сестре, ево нас на мјесту свијетлом, на мјесту светом, ево нас на мјесту васкрсења, на мјесту оживљења, на мјесту просвећења, на мјесту спасења, на мјесту које није утемељено неким материјалом, него костима мученичким које је створио Бог.

Драга браћо и сестре, данашње Јеванђеље почиње ријечима, свима нама људима, кроз ученике Христове: „Ево, ја вас шаљем као овце међу вукове.“ И кад сам јутрос питао владику које Јеванђеље читамо и кад ми је рекао, сјетио сам се оне чувене приче, које се можда неки од вас сјећају, неки су заборавили, коју је написао генијални писац Иво Андрић, а која се зове Аска и вук. Слика из те приче ми је некако, неким чудом дошла пред очи и сјетио сам се како је једно јагње, једна овчица заборавила да иде за осталима и остала на некој зеленој ливади да пасе и ту је спазио вук. И она је видјела вука. А онда јој је дошао неки глас који говори да игра, да игра што боље, што љепше и што дуже; а вук, њему је дошло на памет – па нека игра, имаћу пред собом и игру, а свакако ћу је на крају појести. Али је ова овчица играла дуго и лијепо, и играла заносно и чудесно – и стари олињали вук, какав је иначе сваки вук у једном трентку, једног дана – стар и олињао, чекао да се овчица умори, уживао у њеној игри и размишљао како ће је свакако појести.

Међутим, како је то дуго трајало, пастири су схватили да једне овчице нема и онда су пожурили да је траже и пошто је она, како рекох, дуго и лијепо играла, а вук је уживао у њеној игри и чекао да се она умори, да је онда у сласт поједе – стигли су пастири и убили старог, олињалог, крволочног вука. То је поента те приче, браћо и сестре.

Прије 80 година у овом селу, мала дјечица као јагањци на овим ливадама са својим мајкама, очевима и бакама радили су или су се играли, али вукови нису чекали да они свој рад или своју игру заврше, него су скочили и на најкрволочнији начин их убили и онда су, да би сакрили траг, бацили их у јаме, а пастира ниоткуда. А онда је прошло више од 40 година, онда су дошли пастири из села и извадили кости из јама.

И када смо помислили – ипак су овчице и јагањци спасени, онда су опет дошли вукови, љути и расрђени што су њихова недјела откривена и онда су њихове бијеле кости минирали. И није ни то било довољно, него су их настојали затрпати нечистоћом и смећем, а пастира са ове земље ниоткуда да дођу. А онда је Бог, пастир добри, учинио да након свега тога сиђе ова црква на те кости и да их васкрсне и да покаже да стари олињали вук мора да умре.

Стари олињали вук, који је у овом случају симбол смрти и онај који доноси смрт, овде више нема шта да тражи. Он је губитник на овом мјесту. Смрт овде више нема више никаквог удјела. Ове овчице су спасене и зато су оне свете и зато су тако бијеле и тако чисте, јер су се више пута у својој крви окупале, више пута су страдале и показале су да вријеме које је протекло није ништа страшно ако на крају дође Пастир Добри.

Ето, браћо и сестре шта се догодило на овоме мјесту. Каква дивна и чудесна прича. Прича која није само прича, него прича која је догађај. Прича која је стварност, прича коју данас можемо да осјетимо. Да Бог дарује нама да послушамо ријечи нашег Спаситеља – да идемо у овај свијет са свијешћу да смо овце које иду међу вукове, да идемо са свијешћу да није довољно да будемо само безазлени, него да будемо и мудри; да идемо са свијешћу да је могуће да брат устане на брата, и отац на сина, и дјеца на родитеље своје, и да се толико избежуме да постану вукови.

Да увек пазимо, браћо и сестре, да се чувамо тога. Јер као што видимо, може читава једна заједница и читав један народ да упадне у обману, како смо ми једини честити и добри, једини смо ми овце, а сви су други вукови. Може неки други народ да упадне у то – а то је опасно, то је опасан идол кога треба да убијемо у својој души, у свом срцу. Као што видимо, и у нашем народу има и бијелих и црних вукова, и као што видимо, и у другим народима има и јагањаца и оваца. Зато је важно да на овом мјесту светом, мјесту свијетлом, мјесту покајања и мјесту васкрсења увек славио побједу невиних и чистих, чега су симбол јагањци и овце, над крволочним и злим, чега је симбол у овој причи и у овом Јеванђељу вук.

Да Бог дарује да ова дјеца расту, да се ми окупљамо на овом огњишту, огњишту у коме нас не грију дрва и ватра, него благодат светих мученичких костију. Амин, Боже дај!